

Изсуши се, позадръма.
Неочаквано въ туй време

забръмча пчела край нея
и започна да ѝ пѣе:

„Легнала си на тревата,
а не знаешъ на главата

що ми се пече, Мецано.
Дигнали сж ме отрано,

та царица да намѣря —
царството ни да трепери,

щомъ повеля тя издава!
Хайде, Мецо, хайде ставай!

Що да сторя? Помогни ми!
И царица посочи ми.“

„Ехъ ще падне медовина!“ —
презъ ума на Меца мина.

И забрави за бедата,
що ѝ мина презъ главата.

„Ще надѣна царско рухо!
Та такава царство сухо

дири баба ви Мецана!
Що? Царица? Азъ ще стана!

По-добра за васъ царица
отъ Мецаната Стръвница

де, кажи, ще се намѣри?
И земята ще трепери

отъ царица като мене!“
Стигна въ царството. Смутени,

но засмѣни и честити
насъбраха се пчелитѣ.

Погледътъ на баба Меца
бѣше вперенъ все въ медеца.

Докато се упознаятъ,
тя си хапна както знае.

И додето тя царица
да имъ стане, безъ лъжица

всичкиятъ имъ медъ изблиза.
После сладко се облиза,

но не свърши съ туй Мецана.
„Де медеца? Бре що стана?“ —

разхвърчаха се пчелитѣ,
хванаха се за главитѣ:

„Що направи тая Меца?
Изпояде ни медеца!

Що ще правимъ цѣла зима?
Нѣма медъ нито за трима!“

И наново забѣснѣха,
врѣзъ Мецана врѣхлетѣха —

изпожилиха я здраво.
Съ мжка Меца се изправи,

огласи въвв мигъ полето —
станала бѣ на решето.